

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obo/13/2017
Identifikačné číslo spisu: 6116203895
Dátum vydania rozhodnutia: 20.02.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:6116203895.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v obchodno-právnej veci žalobcu: Správcovská a reštrukturalizačná, k.s., so sídlom Horná 13, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 866 555, správca konkurznej podstaty úpadcu INTERWOOD, a.s., so sídlom Bellova 696/2, 031 01 Liptovský Mikuláš, IČO: 36 393 184, právne zast. Advokátska kancelária JUDr. Tomáš Suchý, spol. s r.o., Horná 13, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 47 234 148 proti žalovanej: L. Y. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. XXXX/X, XXX XX V. V., právne zast. JUDr. Karína Uhrínová, advokátka so sídlom Nám. Š. Moyzesa 4, 974 01 Banská Bystrica, za účasti intervenienta na strane žalovanej KOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, právne zast. Advokátska kancelária Miroslav Maďar, s.r.o., so sídlom Robotnícka 6, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 868 299 o náhradu škody vo výške 998.040,98 Eur, o dovolaní žalovanej, intervenienta na strane žalovanej a žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 30. mája 2017, č. k. 44Cbi/1/2016-219, takto

rozhodol:

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 44Cbi/1/2016-219 zo dňa 30.5.2017 vo veci samej v napadnutej zaväzujúcej, zamietajúcej časti, ako i v súvisiacom výroku o trovách konania z r u š u j e a v e c v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie návrh žalovanej na prerušenie konania zamietol. Konanie v časti o zaplatenie 9.423,38 Eur zastavil. Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 819.805,24 Eur v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 64,28 %. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uviedol. Návrhom doručeným okresnému súdu Banská Bystrica dňa 04.03.2016 sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovanú na náhradu škody vo výške 998.040,98 Eur a zároveň navrhol, aby súd nariadil predbežné opatrenie.

2. Žalobca v návrhu uviedol, že rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 2T/51/2015 zo dňa 25.11.2014 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre 2To/5/2015 zo dňa 27.05.2015 bola žalovaná uznaná vinnou z prečinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 238 trestného

zákona, za čo bola odsúdená na trest odňatia slobody v trvaní 16 mesiacov s podmieneným odkladom na 5 rokov a bol jej uložený trest zákazu činnosti vykonávať funkciu správcu konkurznej podstaty v trvaní 10 rokov. Poškodený, teda úpadca INTERWOOD, a.s., bol odkázaný s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

3. Z trestného konania vyplynulo, že žalovaná ako správkyňa konkurznej podstaty úpadcu INTERWOOD, a.s., v období od 28.06.2006 do 31.07.2009 v rozpore s ustanoveniami zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní (ďalej len ZKV), najmä s ustanovením § 8 ods. 2 ZKV v rozpore s jeho účelom a bez súhlasu konkurzného súdu a veriteľského výboru neoprávnene investovala v trinástich uzavretých zmenkových obchodoch kúpou a predajom zmeniek vystavených spoločnosťou CI HOLDING, akciová spoločnosť, Poľná 1, 811 08 Bratislava, IČO: 36 020 095 (ďalej len CI HOLDING) finančné prostriedky získané zo speňaženia podstaty a inej činnosti správcu, ktoré mali slúžiť na pomerné uspokojenie veriteľov úpadcu a tieto previedla na účet spoločnosti CI HOLDING, čím síce dosiahla zisk v celkovej výške 122.762,17 Eur, ale na základe konfirmácie o uzavretom obchode zo dňa 15.04.2009 žalovaná následne odkúpila opätovne novú zmenku vystaviteľa CI HOLDING za sumu 1.327.756,75 Eur s dátumom splatnosti 31.07.2009 v úrokovej sadzbe 3,5 % p.a. a predpokladaným výnosom 13.812,36 Eur. Finančné prostriedky opäť poukázala na účet CI HOLDING dňa 16.04.2009. V dobe splatnosti zmenky na základe konfirmácie o uzavretom obchode medzi žalovanou a kupujúcim CI HOLDING zo dňa 31.07.2009 došlo k spätnému odkúpeniu zmenky vystaviteľa CI HOLDING za sumu 1.341.569,11 Eur s tým, že na účet úpadcu kupujúci zaslal len výnos, t. j. sumu 13.812,36 Eur, aj to až dňa 26.08.2009 s tým, že zostávajúca časť, teda suma 1.327.756,75 Eur bude použitá „bez pohybu kapitálu“ na úhradu novej zmenky. Zároveň toho istého dňa žalovaná na základe ďalšej konfirmácie o uzavretom obchode zo dňa 31.07.2009 odkúpila novú zmenku vystaviteľa CI HOLDING za sumu 1.327.756,75 Eur s dátumom splatnosti 12.10.2009 v úrokovej sadzbe 3,5 % p.a. a predpokladaným výnosom 9.423,38 Eur, pričom na úhradu zmenky bola použitá suma z predošlého zmenkového obchodu (bez pohybu kapitálu) nachádzajúca sa stále na účte CI HOLDING, avšak v dobe splatnosti tejto zmenky znejúcej na zmenečnú sumu 1.337.180,13 Eur už nedošlo k jej spätnému odkúpeniu zo strany CI HOLDING a finančné prostriedky neboli vrátené na účet žalobcu z dôvodu údajnej insolventnosti spoločnosti CI HOLDING. Týmto konaním spôsobila žalovaná úpadcovi INTERWOOD a.s., škodu vo výške 1.327.756,75 Eur.

4. Žalobca ďalej uviedol, že žalovaná ako správkyňa konkurznej podstaty bola povinná nakladať s majetkom úpadcu s odbornou starostlivosťou.

5. Žalobca ďalej uviedol, že následkom porušenia právnej povinnosti vznikla skutočná škoda vo výške investovaných prostriedkov v sume 998.040,98 Eur, ktorú žalobca dodnes nezískal späť, čím došlo k zmenšeniu jeho majetku v zodpovedajúcej výške a v neposlednom rade k nežiadúcemu prietahu konania. Rozdiel skutočnej škody a škody vyčíslenej v trestnom konaní vyplýva z toho, že žalovaná ako správkyňa konkurznej podstaty úpadcu vo vzťahu k zmenke z 31.07.2009 v hodnote 1.327.756,75 Eur využitím zákonných a iných práv, ktoré sa k zmenke viazali, vymohla v exekučných konaniach voči CI HOLDING a.s., v prospech podstaty sumu 339.139,15 Eur. Škoda vznikla úpadcovi, keďže v priebehu konkurzného konania finančné prostriedky úpadcu ostávajú jeho majetkom až dovtedy, kým nie sú zákonom predpokladaným spôsobom vyplatené veriteľovi úpadcu. Vznik škody je v zjavnej príčinnej súvislosti s protiprávnym konaním žalovanej ako správkyne keďže finančné prostriedky sa stali nedostupnými práve v dôsledku toho, že ich žalovaná investovala v spoločnosti CI HOLDING a preto boli naplnené všetky podmienky zodpovednosti za škodu spôsobenú žalobcovi v sume 998.040,98 Eur.

6. Žalovaná sa k žalobe vyjadrila podaním zo dňa 11.07.2016. Uviedla, že i keď je odsúdenie v trestnej veci právoplatné, nepovažuje ho za zákonné a dôvodné a poukázala na skutočnosť, že podala mimoriadny opravný prostriedok, dovolanie, na Najvyšší súd SR.

7. Žalovaná namietla tvrdenie žalobcu, že peniaze vložila do tzv. nebankovej spoločnosti. Subjekt CI HOLDING nie je ani nebol nebankovou spoločnosťou, je to štandardný podnikateľský subjekt, čo je podľa jej názoru preukázané tým, že v rozhodnom období mal od Poštovej banky poskytnutý úver vo

výške 4.315.209,44 Eura ďalší kontokorentný úver s úverovým rámcom 2.323.574,32 Eur a nebankovému subjektu by vzhľadom na špecifický spôsob podnikania banky nikdy úver neposkytovali. Banka nepochybne preverovala bonitu klienta pred poskytnutím úveru. Navyše CI HOLDING sa dostal do konkurzu nie z hľadiska podmienok insolventnosti jeho vtedajšieho podnikania, ale z toho dôvodu, že dňa 04.12.2009 banka využila pri čiastočnom nesplnení jednej splátky tzv. default, teda splatnosť všetkých dlhov a až to vyvolalo insolventnosť a založilo predpoklady pre vyhlásenie konkurzu. CI HOLDING disponoval veľkým majetkom, ale nie až takým, aby mohol naraz splatiť 200 mil. Sk. Inak splatnosť jeho dlhov bola tri mesiace po splatnosti pohľadávky žalovanej.

8. Žalovaná podaním zo dňa 21.10.2016 navrhla prerušiť konanie podľa § 164 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) z dôvodu, že prebieha konanie v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu vo veci. Uviedla, že voči rozhodnutiu Krajského súdu v Nitre sp. zn. 2To/5/2015 podala dňa 26.02.2016 dovolanie na Najvyšší súd SR a je možné predpokladať, že rozhodnutie v dovolacom konaní môže mať vplyv na posudzovanie jej zodpovednosti v tomto konaní.

9. Žalobca doručil dňa 22.11.2016 pred pojednávaním do podateľne súdu čiastočné späťvzatie žaloby vo výške 9.423,38 Eur s odôvodnením, že táto suma bola uplatňovaná pôvodne aj v trestnom konaní, ale jednalo sa o predpokladaný výnos zo zmenkového obchodu medzi žalovanou a CI HOLDINGOM, a teda sa nejednalo o reálnu škodu. Navrhol, aby súd v tejto časti konanie zastavil. Na pojednávaní zotrval na vyjadreniach prezentovaných v predchádzajúcich písomných podaniach. Uviedol, že nárok voči žalovanej už bol určený v trestnom konaní, a teda výška škody ktorá sa dnes uplatňuje je nesporná. Jedná sa o rozdiel medzi sumou investovanou do obchodov so spoločnosťou CI HOLDING, o ktorej sa pojednávalo ako o škode a sumou vymožených prostriedkov v konkurznom konaní prostredníctvom exekútora JUDr. Bohovičovej. Časť finančných prostriedkov, ktorá nebola vrátená od spoločnosti CI HOLDING predstavuje sumu 988.617,60 Eur, čo je nárok uplatňovaný po čiastočnom späťvzati v tomto konaní.

10. Žalovaná nárok žalobcu odmietla v celom rozsahu preto, že nie je dôvodný a preto, že je v celom rozsahu premlčaný z dôvodu márneho uplynutia objektívnej lehoty. Uviedla, že náhrada škody bola uplatnená podľa § 420 Obč. zákonníka, podľa ktorého všeobecná premlčacia lehota je trojročná, objektívna, ktorá začína plynúť nasledujúcim dňom po dátume vzniku škody. Tento dátum bol prevzatý z trestného spisu, kde súd pri zaoberaní sa výškou škody a dátumom jej vzniku určil, že táto lehota bola 12.10.2009, kedy bol splatný pôvodný dlh, to znamená, že nasledujúcim dňom 13.10.2009 začala plynúť objektívna lehota. Nárok na náhradu škody bol uplatnený v rámci adhézneho konania, v ktorom na základe uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica bol ustanovený kolízny opatrovník, ktorým bol C.. P. Rozhodnutie o ustanovení kolízneho opatrovníka bolo 21.02.2012 právoplatné. Opatrovník uplatnil nárok na náhradu škody v adhéznom konaní ešte pred vyšetrovateľom v tomto období, a teda do uplatnenia náhrady škody uplynuli 2 roky, 3 mesiace a 23 dní. Počas trestného konania premlčacia lehota spočívala, opätovne začala plynúť až nasledujúcim dňom po právoplatnosti trestného rozhodnutia, ktoré sa stalo právoplatným 27.05.2015. Pokiaľ teda žaloba zo strany žalobcu bola podaná na súde 04.03.2016, tak objektívna lehota na uplatnenie práva na náhradu škody uplynula, to znamená, že žaloba bola podaná 26 dní po objektívnej lehote. Zároveň namietla, že nárok na náhradu škody si uplatnil kolízny opatrovník, ktorý bol určený na základe rozhodnutia Okresného súdu Bratislava, avšak na základe uznesenia Krajského súdu Banská Bystrica bol ustanovený teraz aktuálny správca, ktorým je žalobca, na základe uznesenia zo dňa 15.02.2012, ktorý už potom náhradu škody neuplatňoval v rámci trestného konania. Dokonca na hlavnom pojednávaní ohľadne nároku na náhradu škody bol vypočutý C.. P. a podľa nášho názoru práve funkcia tohto kolízneho opatrovníka zanikla okamihom ustanovenia správcu, to znamená žalobcu. Nárok na náhradu škody v rámci adhézneho konania teda nebol uplatnený oprávnenou osobou.

11. Žalobca sa k ustanoveniu opatrovníka C.. P. a zmeny správcu v konkurze vyhlásenom na majetok úpadcu INTERWOOD vyjadril, že aj keby došlo k zmene správcu, úkon akým je uplatnenie nároku na náhradu škody sa nestáva ničotným z dôvodu, že nebol vykonaný ustanoveným správcom. V čase, keď došlo k tomuto uplatneniu bol riadne ustanoveným opatrovníkom C.. P., a teda žalobca ako správca ešte

v tomto konaní nevystupoval. K námietke premlčania sa nemohol vyjadriť bez preverenia skutočností tvrdených žalovaným a preto súd pojednávanie odročil, aby sa žalobca mohol kvalifikovane vyjadriť k námietkam vzneseným na pojednávaní.

12. Žalobca sa k námietke premlčania vyjadril v podaní doručenom súdu dňa 10.01.2017 a označil ju za nedôvodnú. Uviedol, že rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 28K/17/2015-1078, ktorým bol žalobca ustanovený do funkcie správcu konkurznej podstaty nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 11.05.2012. pre konflikt záujmov žalovanej a poškodeného (úpadcu) a z dôvodu absencie štatutárnych orgánov poškodeného bol právoplatným rozhodnutím súdu, voči ktorému mohla žalovaná v príslušnej lehote podať sťažnosť, ustanovený dňa 21.02.2012 opatrovník na spravovanie nárokov žalobcu, ako poškodeného. Uviedol, že škoda nevznikla deň nasledujúci po splatnosti pôvodného dlhu dňa 12.10.2009 a teda v tomto čase nemohla začať plynúť objektívna premlčacia lehota na uplatnenie žaloby na náhradu škody. Porušenie právnej povinnosti spočíva v konaní žalovanej, kedy táto nepostupovala s odbornou starostlivosťou a s tým spojeným porušením povinností, ktoré jej uložil zákon alebo konkurzný súd. V tom čase sa vznik škody na majetku neprejavil. Škoda sa v majetkovej sfére úpadcu prejavila až vyhlásením konkurzu na spoločnosť CI HOLDING, ktorý bol vyhlásený uznesením Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 28.05.2012 v konaní pod sp. zn. 2K/5/2012, ktoré bolo zverejnené v Obchodnom vestníku SR č. 105/2012 dňa 01.06.2012 a nadobudlo právoplatnosť dňa 02.06.2012. Deň 13.10.2009 nemožno pokladať za deň, kedy skutočne vznikla škoda a od kedy začala plynúť premlčacia doba na jej uplatnenie, nakoľko od tohto dňa až do dňa vyhlásenia konkurzu na majetok CI HOLDING existoval odôvodnený predpoklad, že pohľadávka úpadcu voči CI HOLDING bude dodatočne buď dobrovoľne, alebo prostredníctvom núteného výkonu súdneho rozhodnutia v celej svojej výške uhradená. Premlčacia doba začala plynúť až v momente, keď sa prejavila škoda na majetku úpadcu a tá vznikla v momente, kedy sa všetky konania smerujúce k vymoženiu pohľadávky úpadcu voči spoločnosti CI HOLDING z dôvodu vyhlásenia konkurzu na túto spoločnosť zastavili. Premlčacia doba tak začala plynúť až 02.06.2012, nakoľko až dňom vyhlásenia konkurzu na majetok CI HOLDINGU sa okrem protiprávneho konania naplnili aj zvyšné dva predpoklady a to vznik škody a príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním a vznikom škody. Žalobca pritom poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25Cdo/2749/2004 zo dňa 18.10.2005.

13. Pre prípad, že by sa súd nestotožnil s právnym posúdením premlčania uvedeným žalobcom, žalobca poukázal na to, že nárok náhradu škody bol prvýkrát uplatnený opatrovníkom úpadcu C.. U. P. v trestnom konaní vo výške 998.040,98 Eur. C.. P. sa stal opatrovníkom poškodeného na základe uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 0Tp/18/2012, právoplatným a vykonateľným dňa 21.02.2012, takže prvýkrát bolo objektívne možné právo na náhradu škody voči žalovanej uplatniť až 21.02.2012 a od tohto momentu začala plynúť premlčacia doba. Upozornil, že pokiaľ by súd vyhovel námietke premlčania zo strany žalovanej, išlo by o výkon práva v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaná označuje za deň vzniku škody 13.10.2009, teda deň po dni, kedy sa pohľadávka voči CI HOLDINGU stala splatnou. Zároveň poukázala na to, že k uplatneniu škody došlo až v adhéznom konaní, teda 2 roky, 3 mesiace a 23 dní od doby, kedy podľa jej názoru škoda vznikla. Poukazuje tak na to, že sama ako správkyňa konkurznej podstaty poškodeného viac ako 2 roky a 3 mesiace nevyužila právo na uplatnenie nároku na náhradu škody a teda vlastným konaním zapríčinila, že väčšia časť trojročnej lehoty uplynula. Opakovane tak konala na škodu úpadcu v úmysle vyhnúť sa splneniu povinností nahradiť škodu a tým získať pre seba majetkový prospech.

14. Žalovaná k vyjadreniu žalobcu v podaní doručenom súdu dňa 30.01.2017 uviedla, že v konaní uplatňuje novú právnu skutočnosť, ktorou je rozsudok Najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3Tdo/9/2016 zo dňa 18.01.2017, ktorým bolo zrušené uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 2To/5/2015 zo dňa 27.05.2015 a zároveň boli zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu ku ktorej došlo stratili podklad.

15. K momentu začatia plynutia premlčacej doby uviedla, že v adhéznom konaní je rozhodujúcou skutočnosťou kedy vzniklo opatrovníkovi oprávnenie na uplatnenie nárokov čo treba porovnať s momentom kedy bol nárok uplatnený, kým a v akom rozsahu v prípravnom konaní a tiež kto uplatnil

nárok pred začatím hlavného pojednávania a v akom čase sa hlavné pojednávanie začalo.

16. Žalovaná uviedla, že v trestnom konaní bola konštatovaná protiprávnosť poskytnutia finančných prostriedkov. Pokiaľ je protiprávnym samotné poskytnutie finančných prostriedkov, tak škoda vzniká nasledujúci deň potom, ako bol úpadca zbavený dispozície týmito prostriedkami a momentom odpísania peňazí z účtu vzniká objektívne škoda. Pokiaľ žalobca uviedol, že škoda sa vo sfére úpadcu prejavila vyhlásením konkurzu na spoločnosť CI HOLDING. Poprela súvislosť medzi tým, že finančné prostriedky opustili účet úpadcu a vyhlásením konkurzu na CI HOLDING, aj to, že by do vyhlásenia konkurzu na CI HOLDING existoval odôvodnený predpoklad, že táto pohľadávka bude dodatočne uhradená. Nemožno posúvať moment vzniku škody bez existujúceho dôvodu na iný časový úsek, ak protiprávnosť sa vzťahuje k úkonu, ktorým je moment neoprávnenej dispozície s finančnými prostriedkami. Následné podávanie správ konkurznému súdu, ani kroky podnikané k návratnosti finančných prostriedkov do podstaty nemajú žiadny vplyv na vzťah plynúci z tvrdenej protiprávnosti prevodu. Poprela, žeby rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25Cdo/2749/2004, na ktoré odkazoval žalobca, malo nejaký súvis s prejednávanou vecou. Zdôraznila, že úbytok majetkovej sféry poškodeného sa mohol prejaviť iba vtedy, keď prostriedky boli odňaté a nie vtedy, keď sa zistilo že nemôžu byť vymožené, alebo vtedy keď vznikla insolvenca dlžníka.

17. Žalovaná ďalej uviedla, že až v poslednom a predposlednom z 13 zmenkových obchodov prostriedky vrátené neboli ale boli ponechané v dispozícii dlžníka, pričom dôvod ponechania bol ako zmenkový obchod zaistený.

18. Súd sporovým stranám oznámil v zmysle § 82 ods. 4 C. s. p. vstup intervenienta do konania. Sporové strany voči vstupu intervenienta do konania nenamietali, preto súd o prípustnosti jeho vstupu podľa § 83 C. s. p. nerozhodoval a s intervenientom ďalej konal. Intervenient vo vyjadrení doručenom súdu dňa 02.05.2017 uviedol, že jeho prostriedky procesnej obrany v celom rozsahu korešpondujú s prostriedkami procesnej obrany dovtedy uplatňovanými žalovanou.

19. V konaní nebol sporný skutkový stav tvrdý žalobcom, ktorý bol podrobne zistený v trestnom konaní vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 2T/51/2012. Skutkové zistenia v trestnom konaní boli podkladom aj právoplatného rozhodnutia Krajského súdu v Nitre sp. zn. 2To/11/2017 zo dňa 29.03.2017, ktorým bola žalovaná oslobodená spod obžaloby. Súd na pojednávaní skutkový stav stručne zhrnul a žalovaná sa prostredníctvom svojej právnej zástupkyne vyjadrila, že ho nenamietala.

20. Podľa § 151 ods. 1 C. s. p., skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela sa považujú za nesporné.

21. Podľa § 186 ods. 2 C. s. p. veta prvá, súd vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti.

22. Vzhľadom na to, že žalovaná v konaní nenamietala skutkové tvrdenia, namietala iba právne posúdenie skutkového stavu, súd podľa Civilného sporového poriadku považoval zhodné skutkové tvrdenia za dokázané a v zmysle zásady hospodárnosti dokazovanie vykonané v trestnom konaní samostatne neopakoval. Nevyhovelo ani návrhu na pripojenie trestného spisu, pretože skutkové zistenia trestného konania neboli sporné a právne posúdenie obžaloby boli súdu známe v čase rozhodnutia. Pripojenie trestného spisu preto súd nevyhodnotil ako potrebné.

23. Súd vychádzal z nasledujúceho skutkového stavu:

24. Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 28K/17/2005-29 zo dňa 18.04.2005 bol vyhlásený konkurz na majetok úpadcu INTERWOOD, a.s., so sídlom Bellova 696/2, Liptovský Mikuláš. Za správcu konkurznej podstaty úpadcu bola ustanovená žalovaná.

25. Žalovaná v období od 28.06.2006 do 31.07.2009 investovala v trinástich uzavretých zmenkových obchodoch kúpou a predajom zmeniek vystavených spoločnosťou CI HOLDING, akciová spoločnosť, so sídlom Poľná 1, 811 08 Bratislava, IČO: 36 020 095 prostriedky získané zo speňaženia konkurznej podstaty úpadcu a z inej činnosti správcu. Z obchodov vykonaných pred 15.04.2009 dosiahla zisk vo výške 122.762,17 Eur.

26. Na základe confirmácie o uzavretom obchode zo dňa 15.04.2009 od vystaviteľa CI HOLDING odkúpila žalovaná v mene úpadcu zmenku za sumu 1.327.756,75 Eur s dátumom splatnosti 31.07.2009, s úrokovou sadzbou 3,5 % p.a. a s predpokladaným výnosom 13.812,36 Eur. Finančné prostriedky konkurznej podstaty poukázala na účet CI HOLDINGU dňa 16.04.2009 vo výške 1.327.756,75 Eur.

27. Ku dňu splatnosti zmenky dňa 31.07.2009 odkúpil vystaviteľ zmenky CI HOLDING zmenku od žalovanej za sumu 1.341.569,11 Eur, avšak na účet úpadcu zaslal dňa 26.08.2009 iba výnos zo zmenky vo výške 13.812,36 Eur. Zvyšok sumy vo výške 1.327.756,75 Eur úpadcovi nezaslal, pretože žalovaná od neho v ten istý deň 31.07.2009 na základe ďalšej confirmácie o uzavretom obchode odkúpila novú zmenku za sumu 1.327.756,75 Eur bez pohybu kapitálu. Zmenka zo dňa 31.07.2009 mala byť splatná dňa 12.10.2009, s úrokovou sadzbou 3,5 % p.a. a predpokladaným výnosom 9.423,38 Eur. Túto zmenku vystaviteľ CI HOLDING už úpadcovi nezaplatil ani v rozsahu zmenkovej istiny, ani v rozsahu výnosu.

28. Podľa tvrdenia žalobcu v žalobe, žalovaná ako správkyňa konkurznej podstaty vymohla v exekučných konaniach v prospech podstaty úpadcu sumu 33.139,15 Eur (č. l. 3). Táto skutočnosť vyplýva aj z podania žalovanej zo dňa 11.07.2016, v ktorom uviedla že ku dňu 24.01.2011 vymohla cez systém zabezpečenia sumu 339.139,15 Eur (č. l. 80).

29. Dňa 26.08.2009 bola na účet úpadcu pripísaná suma 13.812,36 Eur ako výnos za zmenku zo dňa 15.04.2009.

30. Na základe dohody o urovnaní uzavretej s Poštovou bankou bola na účet úpadcu dňa 13.01.2011 pripísaná suma 155.000,- Eur v návaznosti na porušenie povinností v exekučnom konaní.

31. Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 28K/17/2005-Že-1078 zo dňa 15.02.2012 bola žalovaná zbavená funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu a do tejto funkcie bol ustanovený žalobca.

32. Súd prvej inštancie poukázal na ustanovenie § 470 ods. 1, 2 C. s. p., § 162 ods. 3 C. s. p., § 145 ods. 2 C. s. p., § 8 ods. 2, ods. 5 zákona č. 328/1991 Z. z. o konkurze a vyrovnaní, § 420 ods. 1, ods. 3 OZ, § 106 ods. 1, ods. 2 OZ.

33. Žalovaná v priebehu konania podaniami zo dňa 21.10.2016 a 30.01.2017 navrhla, by súd konanie prerušil do ukončenia trestného konania vedeného na Krajskom súde v Nitre pod sp. zn. 2To/5/2015 z dôvodu, že môže mať vplyv na posudzovanie jej zodpovednosti v tomto konaní. Sudkyňa na pojednávaní konanom dňa 22.11.2016 uviedla, že návrhu na prerušenie konania nevyhovie, pretože nie je nevyhnutne daná korelácia medzi rozhodnutím o vine v zmysle trestného práva a rozhodnutím o naplnení predpokladov zodpovednosti za škodu v zmysle občianskeho práva. Rozhodnutie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania potom súd vydal v zmysle § 162 ods. 3 C. s. p. až spolu s rozhodnutím vo veci samej.

34. Podaním doručeným súdu dňa 22.11.2016 vzal žalobca žalobu čiastočne späť vo výške 9.423,38 Eur, preto súd v tejto časti konanie podľa § 145 ods. 2 C. s. p. zastavil.

35. Žalobca sa v konaní domáhal od žalovanej nárokov zo zodpovednosti za škodu. V čase podania žaloby bol právoplatný rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica, č. k. 2T/51/2012-1085 zo dňa 25.11.2014, ktorý žalovanú uznal vinnou z prečinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku

podľa § 238 Trestného zákona a s nárokom na náhradu škody odkázal žalobcu ako poškodeného na občianske súdne konanie. Citovaný rozsudok však v čase rozhodnutia vo veci samej bol zrušený a Krajský súd v Nitre naopak žalovanú spod obžaloby oslobodil. Keďže súd je v zmysle § 193 C. s. p. viazaný rozhodnutím príslušného orgánu o tom, že bol spáchaný trestný čin, oslobodzujúcim rozhodnutím prestal byť súd viazaný rozhodnutím na základe ktorého bola podaná žaloba. Z uvedeného dôvodu súd samostatne skúmal jednotlivé predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu v zmysle § 420 ods. 1 OZ, naďalej však vychádzal zo skutkových zistení ktoré boli podkladom oslobodzujúceho rozsudku, keďže skutkový stav žalovanou namietaný nebol.

36. Pre zistenie, či žalovaná nesie zodpovednosť za škodu súd skúmal, či sú naplnené objektívne a subjektívne predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu v zmysle § 420 ods. 1 OZ, ktorými sú porušenie právnej povinnosti, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nimi a zavinenie žalovanej.

37. Súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že žalovaná vzhľadom na svoje odborné vzdelanie a výkon činnosti správcu a advokáta vedela, že zmenka je cenný papier, pri ktorom je vždy prítomné riziko, že vystaviteľ na zmenku jej majiteľovi nezaplatí. Vedela preto, že investuje peňažné prostriedky určené na rozdelenie veriteľov, dovtedy bezpečne uložené na účte v banke, do cenného papiera spojeného s rizikom straty. Bez primeraných dôvodov sa však spoľahla na to, že zmenkový obchod bude úspešný a peňažné prostriedky sa do konkurznej podstaty navrátia. Konanie, kedy konajúci subjekt vie o možnosti spôsobenia škody, ale sa bez primeraných dôvodov spolieha, že škodu nespôsobí je tzv. vedomou nedbanlivosťou. Konanie žalovanej nebolo podľa názoru súdu konaním úmyselným zavinením, pretože zo žiadneho konania žalovanej nevyplývalo, že by škodu žalobcovi spôsobiť chcela, alebo že by bola uzrozumená s tým, že ku škode dôjde. Nie sú preto splnené podmienky na to, aby súd vyhodnotil konanie žalovanej ako priamy alebo nepriamy úmysel. Zároveň má súd za to, že v danom prípade nešlo o nevedomú nedbanlivosť, už vzhľadom na množstvo zabezpečovacích prostriedkov ktoré žalovaná využila na zabezpečenie záväzku zmenkového dlžníka je zrejmé, že si bola vedomá rizika, že záväzok nemusí byť splnený. Absentuje preto základný predpoklad nevedomej nedbanlivosti, podľa ktorej škodca nevie že môže spôsobiť škodu, hoci by to vzhľadom na okolnosti a svoje osobné pomery vedieť mal.

38. Súd následne skúmal, či sa žalovanej podarilo preukázať, že škoda nevznikla jej zavinením. Žalovaná v konaní uviedla, že o všetkých dispozíciách zo zmenkových obchodov informovala konkurzný súd, ale ten tomu nevenoval pozornosť. Súd v danom prípade prihliadol k tomu, že správkynia vložila finančné prostriedky do zmenkových obchodov bez súhlasu konkurzného súdu (aj bez súhlasu veriteľov) a o zmenkových obchodoch informovala konkurzný súd až následne, zároveň s informáciou, že podniká kroky na získanie nárokov späť zo zabezpečovacích prostriedkov. Žalovaná tak nemôže preniesť zodpovednosť na nedostatočný dohľad konkurzného súdu. Je možné, že pokiaľ by na uzavretie zmenkového obchodu bol správkyni udelený opatrením súhlas súdu, táto skutočnosť by mohla mať vplyv na rozhodnutie o predpokladoch na náhradu škody. Avšak v danom prípade správkynia súd o súhlas nepožiadala a informovala ho až následne.

39. Pokiaľ žalovaná tvrdila, že nový správca mal pokračovať vo vymáhaní zabezpečených prostriedkov a ak by tak učinil, škoda by nevznikla, túto námietku súd vyhodnotil ako nedôvodnú, pretože vzhľadom na vyhlásenie konkurzu na zmenkového dlžníka už nebolo možné reálne uplatniť nároky úpadcu v exekučných konaniach. Za nedôvodné považoval súd aj námietky žalovanej súvisiace s dôvodmi, pre ktoré sa CI HOLDING dostal do konkurzu (vyhlásenie default zo strany Poštovej banky). Objektívne dôvody, ktoré vyvolali platobnú neschopnosť na strane zmenkového dlžníka sú v tomto konaní irelevantné, pretože v konkrétnostiach ide iba o prejav podnikateľského rizika, ktoré nesie každý podnikateľský subjekt. Každý kto poskytne peniaze podnikateľskému subjektu musí predvídať možnosť, že dlžník neunesie podnikateľské riziko a nebude schopný nielen dosahovať zisk, ale ani plniť záväzky.

40. Žalovaná v konaní namietla, že nárok žalobcu uplatňovať od nej náhradu škody je premlčaný z dôvodu márneho uplynutia objektívnej lehoty, pretože objektívna lehota začala plynúť 13.10.2009 (deň po splatnosti zmenkového dlhu). Nárok na náhradu škody uplatnil opatrovník v adhéznom konaní, v ktorom bol ustanovený za opatrovníka uznesením právoplatným 21.02.2012. Počas trestného konania

premlčacia lehota spočívala, plynúť začala po právoplatnosti trestného rozhodnutia 28.05.2015 a pokiaľ žaloba bola podaná na súde 04.03.2016, tak bola podaná 26 dní po uplynutí objektívnej lehoty. Naproti tomu žalobca tvrdil, že premlčacia lehota objektívne začala plynúť až keď sa škoda prejavila v majetkovej sfére úpadcu vyhlásením konkurzu na CI HOLDING, ktoré nadobudlo právoplatnosť 02.06.2012. Zároveň opatrovník úpadcu mohol po prvýkrát uplatniť nárok na náhradu škody v adhéznom konaní 21.02.2012, kedy sa stalo právoplatné uznesenie o jeho ustanovení za opatrovníka.

41. Súd sa po preskúmaní tvrdení sporových strán stotožnil s tvrdením žalobcu, že škoda na majetku úpadcu nevznikla momentom vloženia peňažných prostriedkov na účet zmenkového dlžníka, ale vznikla vtedy, keď bolo zrejmé že dlžník svoj záväzok voči úpadcovi nespĺní, v dôsledku čoho až k tomuto časovému momentu je zrejmé, v akej výške sa protiprávny úkon žalovanej prejavil na majetku úpadcu. Občiansky zákonník v ust. § 106 ods. 2 naväzuje moment začiatku plynutia premlčacej lehoty odo dňa, kedy došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla. Ako uviedol Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 1Obo/17/2015 zo dňa 18.10.2016, „pojmem „udalosť, z ktorej škoda vznikla“ zahŕňa nielen porušenie právnej povinnosti (protiprávny úkon), resp. právne kvalifikovanú udalosť, ktorá viedla ku vzniku škody, ale aj vznik škody samotnej. Teda, z hľadiska ust. § 106 ods. 2 OZ nemožno udalosť, z ktorej škoda vznikla, stotožňovať len so škodnou udalosťou, lebo by tak objektívna premlčacia doba mohla začať plynúť skôr, než ku škode na majetku vôbec došlo, resp. škoda by mohla vzniknúť až po uplynutí objektívnej premlčacej doby alebo by nemusela vzniknúť vôbec“. Vychádzajúc z citovaného rozhodnutia súd v prejednávacom prípade dospel k záveru, že pokiaľ bola reálne prítomná možnosť, že zmenkový dlžník vráti peňažné prostriedky do konkurznej podstaty, bola by žaloba o náhradu škody predčasná, pretože primárne by na jej plnenie mohol byť zaviazaný priamy dlžník, resp. by mohol byť jeho záväzok plnený realizáciou zabezpečovacích prostriedkov. Až vtedy, keď bolo zrejmé, že dlžník zo zmenkového vzťahu v dôsledku insolventnosti plniť nebude, a zároveň nastali účinky vyhlásenia konkurzu na dlžníka (prejavujúce sa okrem iného tým, že boli zastavené exekučné konania a nie je ďalej možné vymáhať plnenia ani zo zabezpečovacích nástrojov), teda právoplatnosťou vyhlásenia konkurzu na zmenkového dlžníka, došlo ku škode na majetku, za vznik ktorej zodpovedá správkyňa konkurznej podstaty. Z uvedeného dôvodu súd námietku premlčania vyhodnotil ako nedôvodnú.

42. Za nedôvodnú považuje aj námietku, že škodu si v adhéznom konaní uplatnil kolízny opatrovník ale nie žalobca. V momente uplatnenia nároku na náhradu škody bol opatrovník osobou, ustanovenou súdom na zabezpečenie nárokov úpadcu. Bol preto oprávnený nárok na náhradu škody uplatniť. Žalobca ustanovením za nového správcu konkurznej podstaty nadobudol oprávnenie vymáhať nároky úpadcu a iba pokračoval v konaniach, ktoré začali pred jeho ustanovením. Nebolo preto nutné, aby osobitne opätovne samostatným úkonom uplatnil nárok, už raz v mene úpadcu uplatnený oprávnenou osobou.

43. Výšku škody súd určil ako rozdiel medzi sumou vloženou na účet CI HOLDING vo výške 1.327.756,75 Eur a sumou vymoženou na zmenku vo výške 339.139,15 Eur, sumou výnosu zaslaného na účet úpadcu zmenkovým dlžníkom dňa 26.08.2009 vo výške 13.812,36 Eur, ktorý spolu predstavuje 974.805,24 Eur. Od tejto sumy ešte odpočítal sumu 155.000,- Eur, ktorá bola na účet úpadcu zaslaná Poštovou bankou na základe dohody o urovaní v dôsledku zmareného exekučného konania súvisiaceho s plnením na zmenku, čím ustálil škodu vo výške 819.805,24 Eur.

44. I keď súd bol v pochybnostiach, či suma 155.000,- Eur už nebola súčasťou sumy 339.139,15 Eur, o ktorej sa obe sporové strany zhodne vyjadrili že ide o sumu vymoženú na zmenku, formulácia „suma vymožená na zmenku“ nezahŕňa „plnenie na základe dohody o urovaní“, preto súd v pochybnostiach postupoval v prospech žalovanej a uvedenú sumu 155.000,- Eur odpočítal.

45. Súd prvej inštancie rozhodoval vo veci v čase, kedy mu bolo známe oslobodzujúce rozhodnutie v trestnom konaní. Musel sa preto vysporiadať aj so skutočnosťou, že Najvyšší súd v rozhodnutí 3Tdo/9/2016 zo dňa 18.01.2017, ktorým zrušil pôvodné rozhodnutie Krajského súdu v Nitre, ktorým bola žalovaná uznaná vinnou dospel k záveru, že k objektívnej stránke trestného činu nedošlo, pretože „odborná starostlivosť je definovaná v právnej norme ako povinnosť všeobecná a abstraktná a svoje naplnenie musí mať odvodené v porušení explicitne existujúceho príkazu alebo zákazu, ak by takýto v

špeciálnom zákone o konkurze a vyrovnaní existoval. Zákon o konkurze a vyrovnaní takýto príkaz ani neobsahuje. V trestnom práve hmotnom platí absolútny zákaz dotvárania práva (extenzívny výklad)“. Súd v prejednávanej veci rešpektuje rozhodnutie Najvyššieho súdu, ktorý dospel k záveru, že z hľadiska podmienok trestného práva nebol spáchaný trestný čin aj vzhľadom na absenciu objektívnej stránky trestného činu. Ako však súd uviedol vyššie, z pohľadu práva konkurzného a občianskeho podľa názoru súdu došlo k porušeniu povinnosti explicitne vyjadrenej v zákone, preto vyhodnotil správanie žalovanej odlišne od citovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu v trestnej veci. Zároveň súd v konaní o náhradu škody nie je viazaný odôvodnením rozhodnutia v inom, trestnom konaní, takže mal za to, že môže v rozhodnutí vychádzať z odlišného právneho názoru. Preto sa priklonil k stanoviskám vyjadreným v rozhodnutiach Najvyššieho súdu, na ktoré poukazoval žalobca v konaní a z ktorých vyplýva, že investovanie prostriedkov úpadcu do obchodnej spoločnosti je tak závažným porušením výkonu funkcie s odbornou starostlivosťou, že správca musí byť zbavený výkonu funkcie správcu (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/86/2011 zo dňa 25.10.2011 z ktorého vyplýva, že postup bývalého správcu, ktorý vložil finančné prostriedky patriace do konkurznej podstaty do subjektu, u ktorého nebola zabezpečená ich návratnosť, pričom takýmto postupom spôsobil aj prietahy v konkurznom konaní, možno považovať za dôvod pre zbavenie funkcie a uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Obo/98/2010 zo dňa 03.08.2010, podľa ktorého ukladanie peňažných súm na účty v bankách je tiež dovolenou praxou, pričom investovanie do súkromných spoločností je porušením povinnosti výkonu funkcie s odbornou starostlivosťou, a teda dôvodom na zbavenie správcu jeho funkcie).

46. O trovách konania rozhodol súd podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že určil pomer úspechu a neúspechu sporových strán. Žaloba bol pôvodne podaná vo výške 998.040,98 Eur, z toho žalobca vzal čiastočne späť návrh vo výške 9.423,38 Eur a súd žalovanú zaviazal vo výške 819.805,24 Eur. Žalobca tak uspel v sume 819,805,24 Eur čo predstavuje 82,14 %. Žalovaná uspela v rozsahu sumy zamietnutej súdom aj v rozsahu čiastočného späťvzatie žaloby, ktoré procesne zavinil žalobca, teda vo výške 178.235,75 Eur, čo predstavuje 17,86 %. Vzájomný pomer úspechu a neúspechu tak predstavuje 64,28 % (82,14 % - 17,86 %). O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

47. Proti uvedenému rozsudku sa v zákonom stanovenej lehote odvolala žalovaná z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a), e), g) a h) C. s. p., ktorá podala odvolanie vo výroku III, IV. a V., odvolaciemu súdu navrhla rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach zrušiť a vrátiť, resp. zastaviť, alebo zmeniť tak, že žalobu zamietne a prizná žalovanej náhradu trov konania. V odôvodnení odvolania uviedla, že do rozsahu odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. a) C. s. p. spadá prekážka začatého konania litispencie, ktorej existenciu odôvodňuje tým, že v trestnom konaní z obžaloby Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici zo dňa 23.5.2012 proti jej osobe vyplýva, že v prípravnom konaní bol vypočutý Ing. Marián Poláček a ako kolízny opatrovník poškodeného úpadcu INTERWOOD, a. s., ktorý uplatnil nárok v mene poškodeného úpadcu vo výške 998.040,98 Eur. Z dôvodu investovania uvedenej sumy na nákup zmenky vystaviteľa CI HOLDING a. s. žaloba v tomto civilnom konaní bola žalobcom podaná 4.3.2016, vo veci boli dve krátke pojednávania vykonané vecne príslušným Krajským súdom Banská Bystrica, ako súdom prvej inštancie, pričom súčasťou spisu bolo päť samostatných vyjadrení žalovanej a stanovisk podaných dňa 15.7.2016, 5.10.2016, 22.11.2016, 30.1.2017 a 12.4.2017, z ktorých tieto skutkové otázky ako námietky boli zdôrazňované. Toto konanie bolo ukončené na súde prvej inštancie vyhlásením rozsudku 30.5.2017. Z uvedeného vyplýva, že civilné konanie bolo ukončené vyhlásením rozsudku a trestné konanie vo vzťahu k uplatnenému nároku v adhéznom konaní bolo právoplatne skončené dňa 22.6.2017. Poukázal na tieto súvislosti na ustanovenie § 159 C. s. p. podľa ktorého začatie konania bráni tomu, aby o tom istom spore prebiehalo na súde iné konanie, ak na súde prebieha o tom spore iné konanie súd konanie zastaví. Pričom zastaví to konanie, ktoré sa začalo neskôr. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. e) C. s. p. žalovaná uvádza, že súd nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, v konaní boli len dve meritórne pojednávania. Žalovaná uvádza, že nie len ona, ale aj žalobca vo vyjadrení podanom na súd dňa 22.11.2016 požadovali trestný spis, lebo tento obsahoval rozhodujúce skutočnosti nie len z hľadiska uplatňovania nárokov v adhéznom konaní, kde išlo o totožnosť nároku, dátumy uplatňovania nárokov a osoby, ktoré to vykonávali, ale mnoho súvisiacich podrobností, ktorými ale v napadnutom rozsudku

argumentuje. Nešlo v postupe súdu o narábanie s originálnymi dôkazmi vykonávanými v trestnom konaní za prísnych procesných podmienok, lebo tieto z trestného spisu súd k dispozícii nemal, ale v skutočnosti preberal z tvrdení žaloby, ktorá vychádzala z odôvodnenia odcudzujúcich rozsudkov, ktoré v čase vyhlásenia rozhodnutia stratili závažnosť. Nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie vyústil pri druhom poslednom pojednávaní (strana 2 zápisnice z pojednávania zo dňa 30.5.2017), kde súd pristúpil k vyhodnoteniu nesporných tvrdení v minimálnom rozsahu. Za tento považoval záver, že žalovaná dňa 16.4.2009 vložila sumu 1.327.756,75 Eur na zmenku vydanú spoločnosti CI HOLDING, a. s., ktorá spoločnosť zmenku spätne odkúpila dňa 31.7.2009 za rovnakú sumu a na účet úpadcu bol zaslaný výnos 13.812,36 Eur dňa 26.8.2009. Nová zmenka bola vystavená bez toho, aby sa reálne zaplatila v tej istej výške a mala splatnosť 12.10.2009, z predpokladaného výnosu 9.423,38 Eur. Súd navyše uviedol, že „ďalej zo spisu vyplýva, že žalovaná ku dňu 24.11.2011 vymohla na emitentovi zmenky 339.139,15 Eur a uzavrela s Poštovou bankou dohodu o urovaní vo výške 155.000 Eur, ktoré boli do konkurznej podstaty pripísané 13.1.2011“. Tento rozsah tvrdení, ktoré neboli sporné je veľmi úzky na to, aby súd mohol odôvodniť rozsudok na 22 strán používajúc skutkové tvrdenia, ktoré nepochádzajú z jeho dokazovania, lebo žiadne dokazovanie nevykonal a nepochádzajú ani z originálne vykonaných dôkazov v trestnom konaní, keď spis k dispozícii nebol. Ak súd chcel vystavať relevantný skutkový stav na trestnom konaní, tak musel mať k dispozícii originálne všetky tie dôkazy, ktoré boli podľa trestného poriadku zákonným spôsobom vykonané a k týmto mal pri hodnotení prihliadať. Súd mal k dispozícii len odôvodnenie odcudzujúcich rozsudkov, ktoré svojou úrovňou autentičnosti mali len sprostredkovanú hodnotu.

48. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) C. s. p. žalovaná uviedla, že naďalej trvá na námietke premlčania, ktorú podľa jej názoru súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil. Podľa jej názoru súd neprihliadol na námietku premlčania, lebo sa priklonil k tvrdeniu žalobcu, že škoda na majetku nevznikla momentom vloženia peňažných prostriedkov na účet zmenkového dlžníka, ale až vtedy keď dlžník svoj záväzok voči úpadcovi nesplnil, lebo až z časového momentu nesplnenia záväzku je zrejmé, v akej výške sa protiprávny úkon žalovanej prejavil na majetku úpadcu. V rozsudku bolo zdôraznené, že hmotnoprávna úprava plynutia objektívnej lehoty podľa § 106 ods. 2 OZ viaže začiatok plynutia trojročnej premlčacej doby na deň, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla. V danej súvislosti podľa súdu jej protiprávnym konaním, tým, že boli poskytnuté prostriedky na zmenkový obchod, došlo ku právne kvalifikovanej udalosti, ktorá viedla ku vzniku škody, ale škoda samotná týmto momentom nevznikla. Takéto časové rozloženie týchto dvoch zložiek nemá oporu v charaktere udalosti, ktorá viedla ku vzniku škody, resp. súd pripisoval týmto otázkam taký význam, ktorý v skutočnosti pre vznik škody nie sú rozhodujúce a nemajú s týmto časovým posunom žiadnu súvislosť. Opakuje sa tu právna veta „že udalosť, z ktorej škoda vznikla zahŕňa nie len porušenie právnej povinnosti (protiprávny úkon), resp. právne kvalifikovanú udalosť, ktorá viedla ku vzniku škody, ale aj vznik škody samotnej“. A ďalej sa argumentácia doplnila o judikatúrou akceptovaný argument, že udalosť, z ktorej škoda vznikla nemožno stotožňovať len so škodovou udalosťou, lebo by tak objektívna premlčacia doba mohla začať plynúť skôr, než ku škode na majetku vôbec došlo, alebo by škoda mohla vzniknúť po uplynutí objektívnej premlčacej doby, alebo by nemusela vzniknúť vôbec. Táto časť argumentácie obsahuje také logické limity, ktoré z hľadiska interpretačného by v rozmanitých situáciách mohli slúžiť ako rozhodujúce pravidlo, toto pravidlo však na daný prípad nie je uplatniteľné. Z hľadiska žalovanej je uvedený problém možné zhrnúť tak, že rozhodujúcim pojmom pri určení začiatku plynutia objektívnej premlčacej doby je pojem „udalosť z ktorej škoda vznikla“. Tento pojem skutočne zahŕňa nie len právne kvalifikovanú udalosť, ktorá viedla ku vzniku škody, ale aj vznik škody samotnej. Tieto dve zložky, od ktorých naplnenia záleží začiatok plynutia premlčacej doby musia byť splnené buď súčasne, alebo postupne. V posudzovaní začiatku plynutia objektívnej premlčacej doby v danom prípade je súdom tvrdená protiprávnosť konania žalovanej pri poskytnutí finančných prostriedkov v zmenkovom obchode odvodená od § 8 ods. 2 ZKV a je daná nedostatočnou odbornou starostlivosťou. V tomto prípade poskytnutie prostriedkov je udalosťou, ktorá spôsobila škodu tým, že žalovaná nedovoleným spôsobom odňala prostriedky z dispozície úpadcu. Ak prostriedky odišli z účtu v rozpore so zákonom a z tohto vznikla škoda, v dôsledku ktorej sa znížil majetok úpadcu, tak týmto úkonom podľa názoru žalovanej je spojený samotný vznik škody. Žalovaná je toho názoru, že v danom prípade nie je možné uplatniť vyššie uvádzaný judikatúrou akceptovaný argument o plynutí objektívnej premlčacej doby skôr než ku škode

došlo, lebo zníženie majetku protiprávnym konaním je evidentné a to momentom keď prostriedky opustili účet jej konaním. Nie je zrejmé, či rozhodnutie sp. zn. 1Obo/17/2015, na ktoré súd poukazuje zo dňa 18.10.2016 bolo primerané na danú situáciu, lebo v konkrétnych súvislostiach okrem vyslovenia právnej vety skutkovo nestotožňoval príbuznosť konkrétnej situácie tejto súdnej autority s prejednávanou situáciou. Ak to z tejto argumentácii nie je zrejmé všeobecná použiteľnosť z tejto právnej vety nie je žiadna a to preto, lebo žalovaná použila vyššie uvedený právny argument a príklad stotožnenia dvoch zložiek a to škodnej udalosti a vzniku škody súčasne a na ňu viažuce sa rozhodnutie R 38/1975. K otázke porušenia právnej povinnosti žalovaná uvádza, že súd nijako špecificky obsahovo neurčuje, ktorú právnu povinnosť ako prvý predpoklad konštrukcie škody žalovaná porušila a to či už porušila príkaz, alebo zákaz, ktorý by vyplýval zo ZKV a to explicitne alebo aj implicitne. Podľa názoru žalovanej záver súdu prvej inštancie o existencii porušenia právnej povinnosti absentuje. Tam kde nie je porušenie právnej povinnosti neexistuje ani zodpovednosť. Pokiaľ súd v bode 88 uvádza vo vzťahu k trestnému konaniu pojem odborná starostlivosť a zároveň použil judikatúru k tejto otázke, táto sa týkala rozhodnutia NSSR, že investovanie prostriedkov úpadcu je takým závažným porušením povinnosti, že konkurzný správca musí byť zbavený svojej funkcie. Táto skutková situácia v uvádzanom rozhodnutí vychádzala z iných vzťahov, lebo týmto postupom došlo ku konkrétnej situácii, k prietahom v konkurzných konaniach a zároveň išlo o prípad správcu, keď prostriedky boli vložené do subjektu u ktorého nebola zabezpečená návratnosť. U žalovanej návratnosť bola zabezpečená a to nie len bonitou subjektu, ale najmä štruktúrou zabezpečovacích prostriedkov.

49. K otázke zavinenia žalovaná uvádza, že súd prvej inštancie dospel k záveru, že nákupom zmenky žalovaná porušila právnu povinnosť uvedenú v § 8 ods. 2 ZKV. Zároveň uviedol, že v danom prípade nešlo o nevedomú nedbalosť už vzhľadom na množstvo zabezpečovacích prostriedkov, ktoré využila na zabezpečenie zmenkového obchodu. Z tohto vyvodzuje, že žalovaná si bola vedomá rizika, že záväzok nemusí byť splnený a že teda o nevedomú nedbalosť nejde, pravdepodobne ide o nedbalosť vedomú. Takéto posudzovanie veci je podľa názoru žalovanej účelové, navyše bez toho, aby súd vychádzal z dôkazov v trestnom konaní. Zavinenie je pojmom trestného práva hmotného, z tohto treba vychádzať, a k tomuto je možné uviesť, že znalosť žalovanej a skúsenosť by bola vyjadrením vedomostnej zložky a tá by mohla viesť len k tomu, či poskytnutie finančných prostriedkov podnikateľskému subjektu za účelom zisku je zákonom ZKV zakázané konanie, alebo je zákonom prikázaný iný postup, ak by existoval. Zdôrazňuje, že žalovaná mala k dispozícii za sebou 13 zmenkových obchodov bez akýchkoľvek ťažkostí s výrazným výnosom, prostriedky boli účelovo poskytnuté podľa vyhlásenia členov štatutárneho orgánu jedine na nákup štátnych dlhopisov, čo nie je rizikový obchod. Ak by k takémuto použitiu prostriedkov nedošlo, išlo by o trestný čin podvodu, alebo sprenevery a takto ďaleko jej vedomostná zložka nemohla siahať. Postup žalovanej pri zhodnocovaní konkurznej podstaty bol racionálny, že zhodnotí konkurznú podstatu o úroky, ktoré predstavovali zisk a boli vyššie ako úroky v bankách. Prostriedky neboli poskytnuté do nebankového subjektu, lebo išlo o subjekt štandardný, ktorý mal poskytnuté investičné prostriedky aj od Poštovej banky, a. s. V závere poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR v dovolacom rozsudku, kde na strane 14 ods. 4 uvedený súd uviedol, že z uvedeného stavu súdom zistených okolností nebola zrejmá schopnosť obvinenej rozpoznať nebezpečenstvo spočívajúce v nespoľahlivosti finančnej investície. Vo vzťahu k tvrdenej protiprávnosti, ktorá podľa názoru žalovanej je totožná s odbornou starostlivosťou pre potreby náhrady škody, dospel súd k záveru, že neexistuje zavinenie v akejkoľvek forme bez toho, aby súd v napadnutom rozsudku objasnil celkové okolnosti z trestného spisu, vykonával právne hodnotenie na základe takých skutočností, ktoré boli len sprostredkovane obsiahnuté v žalobe a v odôvodneniach trestných rozhodnutí. Aj keď priamo neexistuje vzťah prejudiciality medzi trestným konaním a konaním v civilnom procese predsa zásadný odklon od týchto otázok aj keď ide o porovnávanie nie totožnej zodpovednosti si malo vyžadovať podrobné odôvodnenie prečo neboli akceptované závery, týkajúce sa protiprávnosti lex specialis zo ZKV a v neexistencii zavinenia v trestnom konaní.

50. Podľa názoru žalovanej tomuto odvolaciemu dôvodu zodpovedá odvolací návrh podľa § 389 ods. 1 písm. c) C. s. p. Žalovaná súčasne v súlade s ustanovením § 373 ods. 2 C. s. p. požiadala o oslobodenie od povinnosti zaplataenia súdneho poplatku za podané odvolanie.

51. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. 44Cbi/1/2016-275 zo dňa 21. júla 2017 priznal žalovanej 95 % oslobodenie od platenia súdneho poplatku za podané odvolanie v tomto konaní.

52. Proti uvedenému rozsudku sa v zákonom stanovenej lehote odvolal intervenient na strane žalovanej spoločnosť KOOOPERATIVA poisťovňa, Bratislava prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu a to proti výroku III. rozsudku, ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 819.805,24 Eur v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Odvolanie podal z dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) C. s. p. keď mal za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Intervenient má za to, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil otázku premlčania nároku uplatneného žalobcom v konaní, proti ktorému vzniesla žalovaná námietku premlčania, ktorú konajúci súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Poukázal na ustanovenie § 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka a uviedol, že podľa jeho názoru správne posúdenie momentu vzniku škody ako jedného z predpokladov zodpovednosti, je dôležitou skutkovou otázkou, ktorá má zásadný právny význam pre správne právne posúdenie vznesenie námietky premlčania. Ustálenie momentu, kedy sa škoda prejavila úbytkom na majetku žalobcu tak, ako je vyjadrené v bode 84 rozsudku, podľa názoru intervenienta neobstojí, pretože vznik škody sa prejavil následne potom ako zmenkový dlžník nezaplatil zmenkovú sumu v lehote splatnosti zmenky, teda nasledujúcim dňom po splatnosti zmenky (13.10.2009). Takto vzniknutá škoda v danom čase predstavovala sumu 1.327.756,75 Eur. Sama skutočnosť, že po vzniku škody prebiehali exekučné konania, prostredníctvom ktorých sa podarilo žalovanej vymôcť 339.139,24 Eur svedčí len o tom, že rozsah škody, ktorá vznikla sa podarilo znížiť. Ak pojem udalosť, z ktorej škoda vznikla zahŕňa jednak predpoklad, že dôjde k porušeniu právnej povinnosti, resp. nastane právne kvalifikovaná udalosť, ktorá viedla k vzniku škody a zároveň aj predpoklad, že dôjde k vzniku škody, tak je potom na mieste prijať záver, že oba tieto predpoklady boli naplnené najneskôr dňa 13.10.2009, teda nasledujúci deň po splatnosti zmenky. Preto je nevyhnuté považovať za právne kvalifikovanú udalosť, ktorá viedla k vzniku škody deň 16.4.2009, keď boli odpísané finančné prostriedky vo výške 1.327.756,75 Eur z bankového účtu úpadcu za účelom nákupu zmenky. Súd prvej inštancie ustálil výšku škody v čase jeho vyhotovenia na sumu 819.805,24 Eur, čo len podporuje záver, že výška škody sa v čase mení a nemožno vylúčiť ani to, že nastane taká udalosť, že sa táto výška ešte zníži napr. tým, že konkurzný správca zmenkového dlžníka dosiahne výťažok pri speňažovaní jeho majetku podliehajúceho konkurzu, čím škoda môže byť ešte znížená. Tiež intervenient je toho názoru, že pri hodnotení otázky premlčania treba prihliadnúť aj na nečinnosť žalobcu, ktorá trvala viac ako 9 mesiacov po právoplatnosti rozhodnutia v trestnej veci, ktorým bola žalovaná odsúdená a ktoré rozhodnutie bolo následne nedávno zrušené. Intervenient tiež nepovažuje názor súdu prvej inštancie o tom, že žalovaná sa mala dopustiť porušenia právnej povinnosti tým, že nekonala s odbornou starostlivosťou za správny. K príčinnej súvislosti medzi konaním žalovanej a vznikom škody intervenient uvádza, že ak by aj prijal záver, že k vzniku škody došlo až v momente keď bolo zrejmé, že zmenkový dlžník nebude v dôsledku insolventnosti plniť, teda v okamihu keď sa prejavili účinky vyhlásenia konkurzu na majetok zmenkového dlžníka, potom by tu chýbala podľa názoru intervenienta príčinná súvislosť medzi konaním žalovanej a vznikom škody, nakoľko insolventnosť zmenkového dlžníka nastala nezávisle od vôle žalovanej a v takom prípade nemôže žalovaná zodpovedať za škodu, ktorá vznikla v dôsledku insolventnosti dlžníka, ku ktorej malo dôjsť najmä v dôsledku vyhlásenia cross default-u zo strany Poštovej banky, ktorá poskytla zmenkovému dlžníkovi viacero úverov. Z týchto dôvodov navrhuje odvolaciemu súdu rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

53. Žalovaná s podaním odvolania zo strany intervenienta v zmysle ustanovenia § 360 ods. 2 C. s. p. vyjadrila svoj súhlas.

54. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca a to v časti výroku III., IV., V., keď mal za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd prvej inštancie ustálil výšku škody na sumu 819.805,24 Eur. S ustálením tejto výšky škody žalobca nesúhlasí a to z týchto dôvodov.

55. Žalovaná v žiadanom svojom tvrdení nenamietala výšku žalovaného nároku žalobcu. Žalobca a

žalovaná svojimi podaniami vyjadrujúcimi skutkové tvrdenia niekoľkokrát vyhlásili, že žalovaná svojou činnosťou získala späť do konkurznej podstaty úpadcu finančné prostriedky v celkovej výške 339.139,15 Eur. Uvedené zhodné skutkové tvrdenia žalobcu a žalovanej o výške prinavrátených finančných prostriedkov mal súd za preukázaný skutkový stav, na ktorý odkazuje v odseku 43 napadnutého rozhodnutia. Pokiaľ sa mala výška škody znížiť o ďalšie finančné prostriedky, mala žalovaná tieto skutočnosti uviesť včas, prípadne poprieť skutkové tvrdenie žalobcu o výške škody, čo však neurobila. V tejto súvislosti poukázal na ustanovenie § 151 ods. 1 a 2 C. s. p. a zdôraznil, že skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela sa považujú za nesporné. V predmetnej veci súd postupoval tak, že sa od uvedeného ustanovenia odchyľil, keď ustálil výšku škody na sumu 819.805,24 Eur. Žalobca má za to, že konajúci súd tak urobil nad rámec ustanovení C. s. p. Zdôrazňuje, že v prípade, že žalovaná mala vedomosť o ďalších finančných prostriedkoch prinavrátených do konkurznej podstaty úpadcu, alebo sa nestotožnila s vyčíslenou výškou škody žalobcom, mala tieto skutočnosti včas uviesť v súdnom konaní a vzniesť námietku voči výške škody vyčíslenej žalobcom. Ohľadom pochybností súdu prvej inštancie, či suma 155.000,- Eur z dohody o urovnaní medzi žalovanou a Poštovou bankou a. s. bola súčasťou sumy 339.139,36 Eur poukazuje na to, že samotný súd prvej inštancie má preukázaný skutkový stav uvedený v odseku 43, v ktorom uvádza vyjadrenie žalovanej, že ku dňu 24.1.2011 vymohla sumu 339.139,15 Eur. Naproti tomu v odseku 45 napadnutého rozhodnutia súd poukazuje na skutočnosť, že na základe dohody o urovnaní uzavretej s Poštovou bankou, a. s. bola na účet úpadcu ešte dňa 13.1.2011 pripísaná suma 155.000,- Eur. Z logického a časového hľadiska vyplýva, že suma 155.000,- Eur prinavrátená do konkurznej podstaty úpadcu dňa 13.1.2011 bola subsumovaná do celkovej sumy prinavrátených finančných prostriedkov do konkurznej podstaty úpadcu v celkovej výške 339.139,15 Eur, ktoré boli úkonmi žalovanej prinavrátené do dňa 24.1.2011. Poukazuje na súčet vymožených súm (34.766,15 Eur + 149.373,- Eur + 155.000,- Eur = 339.139,15 Eur) a súčasne poukazuje i na časový horizont ich prinavrátenia do konkurznej podstaty úpadcu, z čoho je teda podľa názoru žalobcu nepochybné, že suma 155.000,- Eur je v tomto konaní započítaná do sumy 339.139,15 Eur, o ktorú bola pôvodná výška škody znížená ešte pred podaním žaloby žalobcu. Zároveň súčtom súm 339.139,15 Eur a 988.617,60 Eur dostaneme sumu, ktorú žalovaná použila na posledný zmenkový obchod, uzatvorený so spoločnosťou CI HOLDING. Ak mal súd prvej inštancie pochybnosti ohľadom pohľadávky 155.000,- Eur, táto pochybnosť nemôže byť pripísaná na vrub žalobcu, ale na vrub žalovanej. Suma 155.000,- Eur bola prinavrátená úpadcovi len raz. Súd však svojím rozhodnutím túto sumu o celkovej výške škody odpočítal ešte raz. Zdôrazňuje, že k dohode o urovnaní medzi žalovanou a Poštovou bankou, a. s. je potrebné uviesť, že táto dohoda bola uzatvorená z dôvodu pochybenia na strane Poštovej banky v exekučnom konaní, v ktorom žalovaná vymáhala zmenkovú sumu od spoločnosti CI HOLDING. S prihliadnutím na túto skutočnosť, teda možno konštatovať, že prvotným podnetom na plnenie zo strany Poštovej banky, a. s. bolo zmienené exekučné konanie a na základe tejto skutočnosti následne uzatvorila so žalovanou dohodu o urovnaní a plnila do podstaty úpadcu sumu 155.000,- Eur. S ohľadom na výrok V. napadnutého rozhodnutia preto nesúhlasí s priznaným nárokom na náhradu trov konania v rozsahu 64,28 % a to z dôvodu skutočností a tvrdení uvedených v bode II. uvedeného odvolania. Podľa názoru žalobcu bol tento v konaní neúspešný len v časti 9.423,38 Eur .

56. Vo zvyšnej žalobcom nenapadnutej časti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sa žalobca v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením tejto časti rozhodnutia súdu prvej inštancie. Z týchto dôvodov navrhuje odvolaciemu súdu v časti rozhodnutia III. rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a to tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi 988.617,60 Eur v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, v časti rozhodnutia IV navrhuje rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť, v časti rozhodnutia V. navrhuje odvolaciemu súdu zmeniť rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobcovi prizná voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 98,12 %. Eventuálne navrhuje odvolaciemu súdu rozsudok vo výrovej časti III., IV, V zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

57. Dňa 21.8.2017 bolo doručené Krajskému súdu v Banskej Bystrici vyjadrenie intervenienta k odvolaniu žalobcu, ktorý uvádza, že z odvolania žalobcu, resp. z obsahu podaného odvolania nevyplývajú okrem námietky voči priznanému nároku a s ním súvisiaceho priznaného nároku na náhradu trov konania žiadne relevantné právne závery a preto nepovažuje za potrebné sa k nemu podrobnejšie

vyjadrovať. Podľa názoru intervenienta ide o tendenčné správanie žalobcu keď v článku IV. odvolania žalobcu vyslovuje správnosť úsudku a argumentácie konajúceho súdu prvej inštancie.

58. Dňa 21.8.2017 bolo doručené súdu prvej inštancie vyjadrenie intervenienta k odvolaniu žalovanej, ktorý uvádza, že z odvolania žalovanej vyplývajú okrem iného aj také skutočnosti, ktoré intervenientovi neboli známe a preto je na mieste sa nimi zaoberať. V plnej miere sa preto stotožňuje s popisom skutkového stavu a hodnotením právne relevantných skutočností, ktoré obsahuje odvolanie žalovanej a to vo vzťahu k súdnemu konaniu vedeného pred Krajským súdom v Banskej Bystrici ako súdom prvej inštancie, v ktorom došlo k vydaniu rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 44Cbi/1/2016-219 zo dňa 30.5.2017 a litispendencie, nevykonaniu žalovanou navrhnutých dôkazov, námietke premlčania, porušeniu právnej povinnosti a zavineniu. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhuje aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alebo zmenil tak, že žalobu zamietne a prizná intervenientovi náhradu trov konania vo výške 100 %.

59. Dňa 22.8.2017 bolo Krajskému súdu v Banskej Bystrici doručené vyjadrenie k odvolaniu žalovanej zo dňa 12.7.2017, v ktorom žalobca uviedol, že s odvolaním žalovanej v celom rozsahu nesúhlasí. Má za to, že súd prvej inštancie mal právo vo veci konať a rozhodnúť a to z dôvodu, že trestné konanie vedené Krajským súdom v Nitre pod sp. zn. 2To/5/2015 proti obžalovanej L. Y. X. pre zločin porušovania povinností pri správe cudzieho majetku odkázal žalobcu so svojim nárokom na náhradu škody na občiansko-právne konanie. K námietke žalovanej ohľadom prekážky začatej veci žalobca uvádza, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok v trestnom konaní nemá odkladný účinok, súd prvej inštancie v tejto veci nebol limitovaný prekážkou začatej veci litispendencie, nakoľko vyššie uvedené trestné konanie bolo právoplatne skončené a mimoriadne opravné prostriedky - dovolanie podané tak Krajskou prokuratúrou v Banskej Bystrici, ako aj samotnou žalovanou nemali na konanie pred Krajským súdom v Banskej Bystrici vo veci žalobcom uplatnenej náhradu škody žiadny vplyv. Žalobca má za to, že vznesená námietka premlčania zo strany žalovanej je nedôvodná, pričom uvedené opiera o výkladové pravidlo zavedené Najvyššími súdnymi inštanciami Slovenskej a Českej republiky, ktoré do konania pred súdom prvej inštancie predložili, s poukazom na skutočnosť, že s námietkou premlčania sa súd prvej inštancie, podľa názoru žalobcu dôkladne zaoberal a vysporiadal. Nemôže sa stotožniť s tvrdením žalovanej, že plynutie objektívnej premlčacej doby sa viaže na uzatvorenie zmenkového obchodu so spoločnosťou CI HOLDING, a. s. Bratislava, a konkrétne na moment, kedy finančné prostriedky úpadcu následkom protiprávneho konania žalovanej opustili bankový účet úpadcu. V tomto okamihu sa škoda v majetkovej sfére úpadcu žiadnym spôsobom neprejavila a to z dôvodu, že likvidná hotovosť uložená na bankovom účte úpadcu sa premenila do pohľadávky úpadcu voči spoločnosti CI HOLDING. Až do vyhlásenia konkurzu na majetok spoločnosti CI HOLDING existovalo, okrem iného aj tvrdeniami žalovanej, odôvodnený predpoklad, že pohľadávka úpadcu voči CI HOLDING bude vymožená. Moment vzniku samotnej škody preto podľa názoru žalobcu nastal až dňom vyhlásenia konkurzu na majetok spoločnosti CI HOLDING, t. j. dňom 2.6.2012, kedy pominuli akékoľvek predpoklady na to, že pohľadávka úpadcu bude v celej výške vymožená. Poukázal na rozhodnutie NSČR pod sp. zn. 25Cbo/2749/2004 a rozhodnutie NSČR pod sp. zn. 25Cbo/699/1999. Súd prvej inštancie dostatočne a podrobne skúmal konanie žalovanej, či uzatvorením zmenkových obchodov a investovaním finančných prostriedkov, ktoré získala zo speňaženia majetku úpadcu do spoločnosti CI HOLDING postupovala, alebo nepostupovala pri výkone funkcie s odbornou starostlivosťou a dostatočne odôvodnil, že žalovaná nepostupovala pri výkone funkcie s odbornou starostlivosťou a investovaním do spoločnosti CI HOLDING porušila povinnosť uloženú ustanovením § 8 ods. 2 ZKV. Súd prvej inštancie sa tiež náležite vysporiadal so všetkými atribútmi vzniku nároku na náhradu škody. Úlohou žalovanej, ako správcu konkurznej podstaty úpadcu malo byť vykonanie takých úkonov, ktorými zabezpečí majetok úpadcu, aby nedochádzalo k jeho znehodnocovaniu, následne zrealizovať jeho speňaženie a získať finančné prostriedky a tieto rozvrhnúť medzi veriteľov úpadcu. Podnikanie a investovanie s majetkom úpadcu hoci aj v tom prípade, že by sa dosiahlo vyššie uspokojenie veriteľov nemá v konkurznom práve žiadnu oporu a takéto konanie nemožno považovať za postup pri výkone funkcie s odbornou starostlivosťou. Z týchto dôvodov považuje odvolanie žalovanej v celom rozsahu za nedôvodné.

60. Dňa 22.8.2017 bolo Krajskému súdu v Banskej Bystrici doručené vyjadrenie k odvolaniu

intervenienta zo dňa 14.7.2017, v ktorom žalobca uvádza, že s odvolaním intervenienta na strane žalovanej v celom rozsahu nesúhlasí. Má za to, že súd prvej inštancie správne posúdil žalovanou vznesenú námietku premlčania nároku. S tvrdením intervenienta o tom, že vznik škody sa prejavil následne potom ako zmenkový dlžník nezaplatil zmenkovú sumu v lehote splatnosti zmenky, teda nasledujúcim dňom po splatnosti zmenky nesúhlasí. Deň 13.10.2009 nemožno pokladať za deň, kedy skutočne škoda vznikla a odkedy začala plynúť premlčacia doba na jej uplatnenie. Trvá na svojom stanovisku, že samotná škoda nastala až odstupom času, a to konkrétne vyhlásením konkurzu na majetok spoločnosti CI HOLDING, a. s., po vykonaní protiprávneho úkonu žalovanej - uzatvorenia zmenkového obchodu so spoločnosťou CI HOLDING. Pohľadávka úpadcu vo výške 1.327.756,75 Eur voči spoločnosti CI HOLDING existovala aj po dni splatnosti zmenky, t. j. 13.10.2009, pričom existoval odôvodnený predpoklad, že majetok úpadcu v tomto prípade už pozostávajúci zo zmenky vo výške 1.327.756,75 Eur sa premení späť na likvidnú hotovosť v majetkovej sfére úpadcu. Uvedené podporuje aj skutočnosť, že pohľadávka úpadcu bola zabezpečená niekoľkými zabezpečovacími inštitútmi, ktoré zriadila sama žalovaná. Na podporu svojich tvrdení opätovne poukázal na hore uvedené rozhodnutia NSČR. V ostatnom sa vyjadruje zhodne ako vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej zo dňa 12.7.2017 na čl. 2 a 3. Z vyššie uvedených dôvodov považuje odvolanie intervenienta v celom rozsahu za nedôvodné.

61. Dňa 22.8.2017 bolo Krajskému súdu v Banskej Bystrici doručené vyjadrenie žalovanej k odvolaniu žalobcu, ktorá vo vyjadrení uvádza, že žalobca bol ustanovený za správcu konkurznej podstaty uvedeného úpadcu dňa 15.2.2012. Znamená to, že na strane žalobcu boli k dispozícii všetky informácie, ktoré sa dotýkali okrem iného aj vymožených nárokov, ňou ako pôvodnou správkynou. Teda zo žaloby mali vyplývať nepochybne všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré majú vplyv na výšku vymoženej časti a tým de facto na zostatok, ktorý touto žalobou chcel žalobca uplatňovať. Ak žalobca uvádza isté pochybnosti o vymožených sumách a uvádza i vyjadrenie zo dňa 24.1.2011 a zároveň poukazuje na skutočnosť, že na základe o dohody o urovnaní s Poštovou bankou, a. s. bola na účet úpadcu ešte dňa 13.1.2011 pripísaná suma 155.000,- Eur, tak ide o také rozhodujúce skutočnosti majúce vplyv na výšku uplatneného nároku, ktoré museli byť žalobcovi známe, disponoval už všetkými informáciami, lebo bol dňa 15.2.2012 ustanovený do funkcie konkurzného správcu. Ak by bol jednoznačne a určito formuloval nárok podľa skutočnej znalosti týchto rozhodujúcich skutočností, tak by nebola vznikla žiadna pochybnosť. Poukazuje tiež na to, že žalobca po rozhodnutí trestného dovolacieho súdu zo dňa 18.1.2017 sp. zn. 3Tdo/9/2016 nereagoval na skutočnosti zmenené zásadným spôsobom v zmene dôvodov žaloby hoci tak urobiť mal a musel, lebo tu došlo k zásadnému odklonu v skutkovom a právnom posudzovaní trestno-právnej zodpovednosti a mal povinnosť sformulovať skutkové dôvody reakciou na túto zmenu. Lebo viazanosť s pôvodným odcudzujúcim rozsudkom odvolacieho súdu zanikla. Pokiaľ odvolateľ uvádzal, že žalovaná nepoprela skutkové tvrdenia strany a to vo vzťahu k výške vymoženej škody, tak takúto procesnú povinnosť predchádza povinnosť žalobcu formulovať nárok určite a zrozumiteľne. Pokiaľ sa v odvolaní uvádza, že žalovaná nepoprela výšku žalovanej sumy, tak toto nie je pravda, lebo z prvého vyjadrenia žalovanej zo dňa 11.7.2016 v časti B, otázky skutkové a právne vyplýva, že žalovaná popiera základ nárok pre nesplnenie hmotnoprávnych predpokladov jej zodpovednosti. Ak žalovaná popiera základ nároku neexistuje právny dôvod popierať výšku úplne, alebo z časti, lebo akákoľvek výška pri neexistencii nároku je nedôvodná a jej širšia obrana konzumovala už obranu týkajúcu sa aj výšky. Ďalej žalovaná podrobne rozvádza splnenie predpokladov zodpovednosti jej popretím vo svojom druhom vyjadrení zo dňa 28.9.2016 a záverom na prvom pojednávaní dňa 22.11.2016 na strane 3 zápisnice z pojednávania, kde bol prednes žalovanej o popretí zodpovednosti jednoznačný, preto považuje uvedenú námietku za nedôvodnú. Ak odvolanie smeruje aj proti výroku o priznanom nároku na náhradu trov konania, toto je samozrejme akcesorický nárok s hlavným nárokom a len vtedy by bol dôvodný, ak by sa to premietlo do základného nároku. V závere poukazuje na skutočnosť, že súd prvej inštancie nevykonal žalovanou navrhnutý dôkaz a to vykonanie dôkazu súdneho spisu v trestnom konaní, ktorý bol podľa jej názoru rozhodujúcim dôkazom ku skutočnostiam, ktoré tvoria skutkový základ predpokladov zodpovednosti za náhradu škody.

62. Dňa 16.10.2017 bolo doručené súdu prvej inštancie vyjadrenie k vyjadreniu intervenienta na strane žalovanej zo dňa 21.8.2017 k odvolaniu žalovanej. Žalobca vo vyjadrení uvádza, že tvrdenie intervenienta

v rozsahu, že odvolanie žalovanej priniesli také skutočnosti, ktoré jemu neboli známe nemôže obstať. Intervenie podaním adresovaným Krajskému súdu v Banskej Bystrici vstúpil do konania ako intervenient na strane žalovanej. V predmetom podaní sám intervenient uvádza, že o prebiehajúcom spore medzi žalobcom a žalovanou sa dozvedel z oznámenia žalovanej zo dňa 1.12.2016, ktoré bolo do jeho sídla doručené dňa 6.12.2016, pričom z uvedeného oznámenia vyplýva, že k nemu bola pripojená zápisnica z pojednávania zo dňa 22.11.2016. Na základe vstupu intervenienta na strane žalovanej Krajský súd v Banskej Bystrici pojednávanie určené na deň 25.4.2017 odročil na deň 23.5.2017, z uvedeného vyplýva, že intervenient mal dostatok času na to, aby sa s vecou, ako aj stavom celého konania a z toho vyplývajúcich skutočností riadne oboznámil. V ostatnom sa v celom rozsahu pridržiava svojich predchádzajúcich vyjadrení a návrhov.

63. Dňa 6.10.2017 zaslal žalobca Krajskému súdu v Banskej Bystrici vyjadrenie k vyjadreniu intervenienta na strane žalovanej zo dňa 18.8.2017 k odvolaniu žalobcu, ktorý uvádza, že s názorom intervenienta, že podané odvolanie žalobcu je tendenčné, resp. zámerné sa nestotožňuje. Žalobca prostredníctvom podaného odvolania využil riadny opravný prostriedok v rozsahu, v akom nebol na súde prvej inštancie úspešný. Vo zvyšnej časti súd prvej inštancie jeho návrhu vyhovel a v časti sa stotožnil s právnymi argumentami žalobcu, pričom žalobca na túto skutočnosť relevantne poukázal. Z týchto dôvodov preto nemožno považovať takéto vyjadrenie za tendenčnosť.

64. Dňa 17.10.2017 bolo zaslané Krajskému súdu v Banskej Bystrici vyjadrenie žalovanej k vyjadreniu žalobcu zo dňa 3.10.2017. Opätovne zdôrazňuje, že k otázke uplatnenej výšky náhrady škody žalovaná poprela najmä základ nároku na náhrady škody, spochybňovaním protiprávnosti a aj zavinenia, čo sú zložky konštrukcie náhrady škody. Keďže popiera základ nároku, tak tým pádom nárok neexistuje. Ak nepoprela samotnú výšku dlžnej sumy, táto výška sama o sebe neznamená vôbec nič, ak chýba právny predpoklad, že táto výška reprezentuje právne odôvodnený nárok na náhradu škody. K otázke žalobcu, že v civilnom procese sa žalobca dožaduje náhrady škody nie je konajúci súd viazaný odôvodnením rozhodnutia v trestnej veci žalovanej, nakoľko sa posudzuje zodpovednosť za náhradu škody podľa predpisov civilného práva. Je potrebné uviesť, že sa tu treba zaoberať otázkou, že či je tomu tak v celom rozsahu. Ak jednotlivou zložkou trestnej zodpovednosti pri objektívnej stránke trestného činu je protiprávnosť, a takáto zistená v trestnom konaní nebola, tak ide presne o ten istý znak protiprávnosti vo vzťahu k úprave lex specialis ZKV, kde musíme nájsť, ktoré ustanovenie a akú povinnosť žalovaná porušila. Zdôrazňuje, že pokiaľ existencia protiprávnosti zistená v trestnom konaní nebola, hoci jej zistenie sa vyžaduje a v civilnom konaní porušenie právnej povinnosti nebolo odôvodnené, tak ide o skúmanie rovnakej rozhodujúcej skutočnosti. Toto ušlo pozornosti súdu, ale aj žalobcovi v pojednávanej veci. Preto argument o tom, že sa skúmajú v trestnom konaní iné skutočnosti, ako v civilnom konaní a civilný súd nie je viazaný týmito zisteniami, nie je správne, lebo ide o skutočnosť totožnú. V tejto súvislosti treba rovnako reagovať aj v otázke zavinenia, keď v trestnom konaní bolo vylúčené zavinenie aj v nevedomej nedbanlivosti. Čiže záver vo vzťahu k tejto zodpovednosti, ktorej predpokladom by bolo porušenie právnej povinnosti je jednoznačný. Konanie žalovanej je podľa jej názoru nezavinené.

65. Dňa 10.11.2017 bolo Krajskému súdu v Banskej Bystrici doručené písomné vyjadrenie intervenienta k obsahu podaní žalovanej, pričom intervenient na strane žalovanej sa v plnom rozsahu s jej podaniami stotožňuje. Pokiaľ ide o podanie žalobcu intervenient už nepovažuje za potrebné sa k nim osobitne vyjadrovať a trvá na obsahu svojich doterajších vyjadrení.

66. Odvolací súd konštatuje, že konanie bolo začaté a pokračované v konaní bolo za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, avšak súd prvej inštancie vo veci rozhodol rozsudkom po nadobudnutí účinnosti zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok dňa 30. mája 2017. Preto súd postupoval podľa zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok a to s poukazom na § 470 ods. 1 podľa, ktorého ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred do dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

67. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ďalej aj „odvolací súd“) [§ 470 ods. 1, ods. 4 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že odvolanie bolo

podané včas všetkými odvolateľmi (§ 362 ods. 1 C. s. p.), oprávnenými osobami proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie bez nariadenia pojednávania, viazaný rozsahom odvolaní, odvolacími dôvodmi a zisteným skutkovým stavom súdom prvej inštancie (§ 379, § 380 ods. 1, § 383 C. s. p.), prejednal odvolania odvolateľov a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť a to v celej napadnutej časti.

68. Odvolanie žalovanej, ako i intervenienta na strane žalovanej bolo podané z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia premlčania nároku uplatneného žalobcom súdom prvej inštancie. Žalovaná v priebehu prvoinštančného konania zniesla námietku premlčania, ktorú konajúci súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Svoje rozhodnutie k tejto spornej otázke odôvodnil súd prvej inštancie výlučne poukazom na právny názor na túto spornú otázku žalovanej, ako i žalobcu, ktoré boli diametrálne odlišné, keď žalovaná poukázala na skutočnosť, že návrh žalobcu je premlčaný z dôvodu márneho uplynutia objektívnej lehoty, keď objektívna lehota začala plynúť dňa 13.10.2009, teda deň po splatnosti zmenkového dlhu. Nárok na náhradu škody uplatnil opatrovník v adhéznom konaní, v ktorom bol ustanovený za opatrovníka uznesením právoplatným 21.2.2012. Žalovaná tiež uviedla, že počas trestného konania premlčacia lehota spočívala, pričom plynúť začala po právoplatnosti trestného rozhodnutia 28.5.2015 a pokiaľ žaloba bola podaná na súde 4.3.2016, tak bola podaná podľa názoru žalovanej 26 dní po uplynutí objektívnej lehoty. Naproti tomu žalobca tvrdil, že premlčacia lehota objektívne začala plynúť až keď sa škoda prejavila v majetkovej sfére úpadcu vyhlásením konkurzu na spoločnosť CI HOLDING, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 2.6.2012. Súd prvej inštancie sa v ďalšom obmedzil už len na poukázanie, že sa stotožnil s právnym názorom žalobcu, poukázal na komentár k ustanoveniu § 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ako i na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Obo/17/2015 zo dňa 18.10.2016. Bez ďalšej konkretizácie v závere uviedol, že dospel k záveru, že pokiaľ bola reálne prítomná možnosť, že zmenkový dlžník vráti peňažné prostriedky do konkurznej podstaty bola by žaloba o náhradu škody predčasná, pretože primárne by na jej plnenie mohol byť zaviazaný priamy dlžník, resp. by mohol byť jeho záväzok plnený realizáciou zabezpečovacích prostriedkov. Až vtedy keď bolo zrejmé, že dlžník zo zmenkového vzťahu v dôsledku insolventnosti plniť nebude, a zároveň nastali účinky vyhlásenia konkurzu na dlžníka prejavujúce sa okrem iného tým, že boli zastavené exekučné konania, a nie je ďalej možné vymáhať plnenie ani zo zabezpečovacích nástrojov, právoplatnosťou vyhlásenia konkurzu na zmenkového dlžníka došlo ku škode na majetku za vznik ktorej zodpovedá správkyňa konkurznej podstaty. Z uvedeného dôvodu súd námietku premlčania vyhodnotil ako nedôvodnú.

69. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, ako aj konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo a zistil, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým a právnym záverom, pokiaľ vznesenú námietku premlčania bez ďalšieho vyhodnotil ako nedôvodnú.

70. V tejto časti sa odvolací súd stotožnil s právnym názorom žalovanej, ako i intervenienta na strane žalovanej, ktorý považovali túto časť rozhodnutia súdu prvej inštancie za nesprávne a nedostatočne odôvodnené.

71. Podľa ustanovenia § 106 Občianskeho zákonníka právo na náhradu škody sa premlčí za dva roky odo dňa keď sa poškodený dozvie o škode, a o tom kto za ňu zodpovedá. Najneskoršie sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky, a ak ide o škodu spôsobenú úmyselne za 10 rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla; to neplatí ak ide o škodu na zdraví.

72. Predmetom odvolania je teda posúdiť, či súd prvej inštancie správne právne vec posúdil, keď pri posudzovaní vznesenej námietky premlčania zo strany žalovanej ohľadom začatia plynutia premlčacej lehoty, začiatok premlčacej lehoty stanovil na deň právoplatnosti vyhlásenia konkurzu na zmenkového dlžníka.

73. Pri premlčaní práva na náhradu škody je ustanovená kombinovaná premlčacia doba a to subjektívna a objektívna. Začiatok subjektívnej a objektívnej premlčacej doby je stanovený odlišne, na sebe nezávisle, a ich plynutie a skončenie je tiež vzájomne nezávislé. Subjektívna premlčacia doba môže plynúť iba v

rámci objektívnej premlčacej doby, ktorú nemožno prekročiť. Vzájomný vzťah týchto lehôt je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že poškodenému plynie druhá premlčacia doba. Objektívna premlčacia doba je trojročná a začína plynúť v okamihu škodnej udalosti. Subjektívna premlčacia doba je dvojročná a pre začatie jej plynutia je významný primárny subjektívny prvok pozostávajúci z dvoch zložiek : 1. kedy sa poškodený dozvie o škode, pričom sa vyžaduje preukázaná vedomosť poškodeného o vzniknutej škode určitého druhu a rozsahu do tej miery, aby mohol svoj nárok uplatniť, vyčísliť na súde žalobou (okamih vzniku škody, resp. vedomosť poškodeného o tejto škode sa pritom nemusí kryť okamihom škodnej udalosti, resp. protiprávnym konaním) a 2. kedy sa poškodený dozvie o tom kto za vzniknutú škodu zodpovedá. Pre vzťah objektívnej a subjektívnej premlčacej doby platí zásada, že lehota sa zo subjektívne stanoveným začiatkom nemôže skončiť neskôr, ako lehota s objektívne určeným začiatkom, ale môže skončiť najneskoršie s ňou. V tejto súvislosti možno rozlišovať medzi troma prípadmi, ktoré môžu nastať, a to začiatok subjektívnej doby nastane v priebehu objektívnej doby a do jej skončenia tiež uplynie celá subjektívna doba. Právo sa premlčí uplynutím subjektívnej doby, na ďalšie plynutie objektívnej doby sa už neprihliada. Druhá situácia je tá, že začiatok subjektívnej doby nastane v priebehu objektívnej doby, ale do jej skončenia uplynie iba čas subjektívnej doby a ďalšia časť až po jej skončení, právo sa premlčí uplynutím objektívnej doby. Tretia situácia, ktorá môže reálne nastať je tá, že začiatok subjektívnej doby nastane až po skončení objektívnej doby. Právo sa premlčalo uplynutím objektívnej premlčacej doby a subjektívna doba nemá v tomto prípade právny význam.

74. V prípade prebiehajúceho trestného konania sa poškodený nedozvie o okolnostiach rozhodných pre plynutie premlčacej doby až po právoplatnosti trestného rozsudku, ale okamihom, keď sa tieto okolnosti skutočne dozvie. Aj keď až právoplatným rozhodnutím v trestnom konaní je rozhodnuté o vine obžalovaného, neplatí automaticky, že až týmto dátumom sa poškodený dozvedá o tom, kto za škodu zodpovedá. Dátum právoplatnosti rozhodnutia je závislý od procesných okolností, ktoré nastali v priebehu konania a s vedomosťou poškodeného o škode a škodcovi priamo nesúvisí. Znalosť poškodeného o osobe škodcu sa viaže k okamihu, keď dostal informáciu na základe ktorej si môže urobiť úsudok, ktorá konkrétna osoba za škodu zodpovedá. Odvolací súd nepovažuje za správny názor, že žalobca vedomosť o tom, kto za vzniknutú škodu zodpovedá nadobudne až právoplatnosťou rozsudku, resp. odcudzujúceho rozsudku, a to ani v prípade ak bol žalobca ako poškodený odkázaný so svojím nárokom na náhradu škody na občianskoprávne konanie, teda názor, že k tomuto dňu sa viaže začiatok plynutia premlčacej doby práva na náhradu škody. Poškodený sa totiž dozvie o tom, kto za škodu zodpovedá v okamihu, kedy preukázateľne získal informáciu o tých skutkových okolnostiach na základe ktorých si môže urobiť dostatočný úsudok o tom, ktorá určitá konkrétna osoba za škodu zodpovedá. Nemusí však ísť o nespochybniteľnú istotu o takom zodpovedajúcom subjekte.

75. Súd prvej inštancie sa otázkou odkladného účinku trestného konania v súvislosti so začatím plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec nevysporiadal.

76. Súd prvej inštancie sa tiež nedostatočne vysporiadal so začatím plynutia subjektívnej premlčacej lehoty aj v súvislosti s rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 28K/17/2005-Že-1078 zo dňa 15.2.2012, ktorým zbavil JUDr. Dagmar Vávrekovú, Banská Bystrica (žalovanú) funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu INTERWOOD, Litovský Mikuláš a ustanovil za správcu konkurznej podstaty v tejto veci Správcovskú a reštrukturalizačnú, k. s., Horná 13, Banská Bystrica, súčasného správcu konkurznej podstaty (žalobcu). Pre aký dôvod bola žalovaná zbavená funkcie SKP.

77. Odvolací súd sa nestotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie k otázke určenia samotnej výšky škody, ktorý považuje minimálne za predčasný. Súd prvej inštancie uzavrel, že škoda vznikla v deň kedy nadobudlo právoplatnosť uznesenie o vyhlásení konkurzu na spoločnosť CI HOLDING, a k tomuto dňu výška škody predstavovala sumu 819.805,24 Eur. Z vykonaného dokazovania však nesporne vyplynulo, že výška škody sa v čase menila, a nie je teda možné vylúčiť ani to, že nastane taká udalosť, že sa táto výška ešte zníži napr. tým, že konkurzný správca zmenkového dlžníka CI HOLDING dosiahne výťažok pri speňažovaní jeho majetku podliehajúceho konkurzu, čím škoda môže byť ešte znížená. Z napadnutého rozhodnutia nevyplýva ako sa súd vysporiadal s touto skutočnosťou. Ak súd

prvej inštancie viaže začiatok plynutia subjektívnej lehoty ku dňu, kedy nadobudlo právoplatnosť uznesenie o vyhlásení konkurzu na spoločnosť CI HOLDING bude povinnosťou súdu prvej inštancie v ďalšom skúmať aj príčinnú súvislosť medzi konaním žalovanej a vznikom škody.

78. Pokiaľ súd prvej inštancie po doplnení dokazovania dospeje k právnomu názoru, že prípadná pohľadávka žalobcu nie je premlčaná, bude sa v ďalšom zaoberať opätovne základnými predpokladmi vzniku všeobecnej občianskoprávnej zodpovednosti správcu konkurznej podstaty za spôsobenú škodu a to porušením právnej povinnosti, vznikom škody a príčinnej súvislosti medzi porušením právnych povinností a vznikom škody, a svoje rozhodnutie i náležite odôvodní a vysporiada sa so všetkými námietkami, ktoré vzniesla žalovaná v podanom odvolaní, ako i intervenient na strane žalovanej.

79. Odvolací súd sa v ďalšom zaoberal aj odvolacou námietkou žalobcu, ktorý rozsudok súdu prvej inštancie napadol v časti, v ktorej bola žaloba zamietnutá, keď má za to, že súd prvej inštancie v tejto časti rozhodol nesprávne a to z dôvodov, že podľa jeho názoru suma, o ktorú sa znížila výška škody žalovaného predstavuje čiastku 339.139,15 Eur. Pokiaľ sa mala výška škody znížiť o ďalšie finančné prostriedky, mala žalovaná tieto skutočnosti podľa názoru žalobcu uviesť včas, prípade poprieť skutkové tvrdenia žalobcu o výške škody, čo neurobila. Žalobca má za to, že z časového, ako i logického hľadiska vyplýva, že suma 155.000,- Eur prinavrátená do konkurznej podstaty úpadcu dňa 13.1.2011 bola subsumovaná do celkovej sumy prinavrátených finančných prostriedkov do konkurznej podstaty úpadcu v celkovej výške 339.139,15 Eur, ktoré boli úkonmi žalovanej prinavrátené do dňa 24.1.2011.

80. K tejto zamietnutej časti uplatneného nároku súd prvej inštancie stroho uviedol, že bol v pochybnostiach, či suma 155.000,- Eur už nebola súčasťou sumy 339.139,15 Eur a bez ďalšieho odôvodnenia, nezaoberajúc sa napr. súčtom vymožených súm, bez ďalšieho uviedol, že v danom prípade postupoval v prospech žalovanej a uvedenú sumu 155.000,- Eur odpočítal, čo vyhodnotil odvolací súd ako nedostatočne odôvodnené.

81. Povinnosť súdu svoje rozhodnutie náležite odôvodniť je jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces v zmysle čl.46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

82. Žalovaná tvrdí, že súd prvej inštancie nedal náležitú odpoveď na kľúčovú otázku spornej veci, t. j. absentuje riadne a presvedčivé odôvodnenie premlčania žalovanej pohľadávky a tiež má za to, že v súdenom prípade žalobe uplatnenej titulom náhrady výšky škody podľa jej názoru nie je možné vyhovieť, vzhľadom na nepreukázanie zákonných predpokladov pre priznanie nároku na náhradu škody a to porušenie právnej povinnosti, vznik skutočnej reálnej škody, ako aj príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a zavinením žalovanej.

83. Štruktúra práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia bola v čase rozhodovania súdu prvej inštancie rámcovo upravená v ustanovení § 220 ods. 2 C. s. p. Odôvodnenie musí obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane, a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť. Zároveň platí, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia bez pochyby neznamena povinnosť súdu zaoberať sa vo svojom odôvodnení všetkými skutočnosťami tvrdenými stranami sporu, ale len zásadnými pre rozhodnutie vo veci. Je potrebné zdôrazniť, že do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004) a rovnako neznamena ani to, aby strana sporu bola úspešná, t. j. aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/2004).

84. Odvolací súd po preskúmaní odvolaní napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti dospel k záveru, že tieto kritéria pre odôvodnenie rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 C.

s. p. napadnutý rozsudok nespĺňa a jeho odôvodnenie nezodpovedá základnej štruktúre odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

85. Odvolací súd po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti dospel k záveru, že tak ako už bolo aj vyššie uvedené napadnuté rozhodnutie nespĺňa základné kritéria v zmysle ustanovenia § 220 ods. 2 C. s. p. Súd prvej inštancie sa nedostatočne zaoberal kľúčovou otázkou, a to premlčaním prípadnej pohľadávky najmä v súvislosti so začatím plynutia objektívnej a subjektívnej lehoty. Súd prvej inštancie tiež nedostatočne zistil skutkový stav v súvislosti s uplatneným nárokom na náhradu škody vo vzťahu k žalovanej.

86. Vzhľadom k tomu, že súd prvej inštancie nedostatočne zistil skutkový stav a z tohto dôvodu vec nesprávne právne posúdil Najvyšší súd SR, ako súd odvolací preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 44Cbi/1/2016-219 zo dňa 30. mája 2017 v jeho napadnutej časti podľa ustanovenia § 389 ods. 1 písm. c) zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

87. Podľa § 391 ods. 2 C. s. p. je pre súd, ktorému sa vec vracia na ďalšie konanie právny názor Najvyššieho súdu SR záväzný.

88. Podľa § 396 ods. 3 C. s. p. o náhrade trov konania rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

89. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd SR v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.